

Sedmdesát zapomenutých let Týru

Jeff Pippenger

2023-08-12

Sedmdesát zapomenutých let Týru

Všichni proroci označují konec světa.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování platí pro nás. Toto vše se jim přihodilo jako příklady a bylo to zapsáno k našemu napomenutí, na něž přišel konec věků.“ 1 Korintským 10,11. „Nebylo jim zjeveno, že sloužili ne sami sobě, nýbrž nám těmi věcmi, které vám nyní byly zvěstovány skrze ty, kdo vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; do těch věcí si andělé touží nahlédnout.“ 1 Petr 1,12....”

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a slavnostní děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakuji.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Všechny knihy Bible docházejí svého završení v knize Zjevení.

„Ve Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a končí.“ Skutky apoštolů, 585.

Poselství posledního varování pro obyvatele planety Země je označeno ve Zjevení osmnáct.

A po těchto věcech jsem viděl jiného anděla sestupujícího z nebe, který měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem a řekl: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a ohavného ptactva. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu. Zjevení 18,1–3.

Výraz „Babylon veliký“ představuje římskokatolickou církev a ve dvacáté třetí kapitole Izajáše je „Babylon veliký“ zobrazen jako Týr.

Výrok proti Týru. Kvílejte, taršíšské lodi, neboť je zpusťšen, takže není domu ani přístavu; ze země Kittím je jim to oznámeno. Zmlkňte, obyvatelé ostrova, ty, jež naplnili sidónští kupci, kteří se plaví přes moře. Po velikých vodách přichází obilí Šíchóru, žeň řeky je jejím důchodem; a ona je tržištěm národů. Zastyd' se, Sidóne, neboť moře promluví, pevnost moře, a řeklo: Netrpěla jsem porodními bolestmi ani jsem nerodila, nevychovala jsem jinochy ani neodchovala panny. Jako při zprávě o Egyptě, tak budou při zprávě o Týru těžce zasaženi bolesti. Přesuňte se do Taršíše, kvílejte, obyvatelé ostrova. Je toto vaše jásající město, jehož původ je od pradávných dnů? Jeho vlastní nohy je odnesou daleko, aby pobývalo jako host. Kdo pojal tento záměr proti Týru, korunujícímu městu, jehož kupci jsou knížata, jehož obchodníci jsou vážení země? Hospodin zástupů to zamýšlel, aby poskvrnil pýchu vši slávy a uvedl v opovržení všechny vážené země. Rozlij se po své zemi jako řeka, dcero Taršíše; již není opory. Vztáhl svou ruku nad moře, otrásl královstvími; Hospodin vydal příkaz proti kupeckému městu, aby zničil jeho pevnosti. I řekl: Už se nebudeš radovat, utlačovaná panno,

dcero Sidónu; vstaň, přejdi do Kittímu, ani tam nebudeš mít odpočinutí. Hle, země Chaldejců; tento lid nebyl, dokud ji Asýrie nezaložila pro obyvatele pouště; postavili její věže, vztyčili její paláce, a on ji obrátil v trosky. Kvílejte, taršíšské lodi, neboť vaše pevnost je zpusťována. I stane se v onen den, že Týr bude zapomenut po sedmdesát let, podle dnů jednoho krále; po skončení sedmdesáti let bude s Týrem jako s nevěstkou zpívající. Vezmi harfu, obcházej město, ty zapomenutá nevěstko; hrej líbezně, zpívej mnoho písní, aby sis byla připomenuta. I stane se po uplynutí sedmdesáti let, že Hospodin navštíví Týr, a ona se vrátí ke své mzdě a bude smilnit se všemi královstvími světa na povrchu země. A její zisk a její mzda budou svatostí Hospodinu; nebudou hromaděny ani ukládány, neboť její zisk bude pro ty, kdo přebývají před Hospodinem, k dostatečnému jídlu a k trvalému oděvu. Izajáš 23,1–18.

Sestra Whiteová píše: „Všechny velké události a vážné děje starozákonních dějin se opakovaly a opakují v církvi v těchto posledních dnech.“

Izajáš dvacátá třetí kapitola pojednává o prorockých vztazích Organizace spojených národů, papežství, Spojených států a islámu. Aby bylo možné tyto pravdy rozpoznat, musejí být určité symboly v této kapitole vyloženy skrze Inspiraci. Jakmile jsou tyto symboly vymezeny, sled událostí je poměrně přímočarý. Symboly v této kapitole, které je třeba vyložit, jsou:

Výnos, Týr, nevěstka, Asýřan, země Chaldejců, věže a paláce, Taršíš, símě Šíchoru, země Chittím, Sidón, město kupců, zpráva Egypta a zpráva Týru, kvílení, dcera, sedmdesát let, dny jednoho krále, zapomnění a rozpomínání

Slovo „břímě“ v prvním verši označuje proroctví záhuby proti království Týru.

Výnos: H4853 — od H5375; břemeno; konkrétně daň nebo (abstraktně) nošení břemene; obrazně výrok, převážně soudný výrok, zvláště zpěv; duševně touha: – břemeno, odnést, proroctví, X oni ustanovili, píseň, daň.

Výrok proti Týru je jedním z mnoha míst v Bibli, kde je označen konečný soud nad římskokatolickou církví. „Výrok“ je svým užitím i definicí proroctvím, a především proroctvím zkázy. V Izajáši je jedenáct „výroků“ a osmkrát je toto slovo užito k označení břemene neseného na ramenou. Těch jedenáct případů, kdy slovo „výrok“ představuje proroctví zkázy, se nachází v Izajášovi 13,1; 15,1; 17,1; 19,1; 21,1.11.13; 22,1; 30,6 a ovšem ve dvacáté třetí kapitole, kde nacházíme výrok proti Týru. Je užitečné postavit všechna Izajášova proroctví zkázy vedle sebe, abychom mohli posoudit, jaká moc je představena v posledních dnech. Jedenáct proroctví zkázy je obtížné obsáhnout najednou, a proto podám stručné vymezení každého proroctví zkázy, abych stanovil souvislosti pro dvacátou třetí kapitulu.

Ve třinácté kapitole je proroctví zkázy proti Babylónu namířeno proti novodobému Babylónu na konci světa, jímž je římská nevěstka, která je rovněž zobrazena v sedmnácté kapitole knihy Zjevení.

I přišel jeden ze sedmi andělů, kteří měli sedm číší, a promluvil se mnou řka: Pojd' sem, ukáží ti soud nad velikou nevěstkou, která sedí na mnohých vodách; s níž smilnili králové země a obytelé země se opili vínem jejího smilstva. I odnesl mne v Duchu na poušť; a uviděl jsem

ženu sedět na šelmě šarlatové barvy, plné rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů. A ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce měla zlatý kalich plný ohavností a nečistoty svého smilstva. A na jejím čele bylo napsáno jméno: TAJEMSTVÍ, VELIKÝ BABYLON, MATKA NEVĚSTEK A OHAVNOSTÍ ZEMĚ. Zjevení 17,1–5.

Potřebuji se poněkud odchýlit. Účelem studia proroctví o Týru je nakonec uvést prorocké dějiny Spojených států do souladu s dějinami Církve adventistů sedmého dne. Ukážeme, že vláda Spojených států je jedním rohem beránku podobné šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení a že protestantismus, který vyšel z temného středověku, byl druhým rohem. Roh protestantismu se stal milleritským adventismem v okamžiku, kdy protestanti ve Spojených státech odmítli poselství prvního anděla. Až to bude stanoveno, ukážeme, že dějiny protestantského rohu a dějiny republikánského rohu probíhají souběžně a nesou souběžné prorocké charakteristiky. Koneckonců jsou na téže šelmě, což představuje skutečnost, že oba rohy jsou si navzájem současné. Uvedu jeden příklad této souběžnosti rohů církve a státu ve Spojených státech. Oba svým vlastním způsobem „zapomínají“.

Izajáš dvacet tři označuje prorocký bod, v němž je papežská moc na sedmdesát let zapomenuta, a během těchto sedmdesáti symbolických let lidé zapomínají na papežství i na to, proč se temnému středověku říká temný středověk. Heslem protestantského rohu, když se oddělil od katolické církve, bylo Bible a jedině Bible. Zapomněli, že Bible nám sděluje, kým papežství skutečně je. Zapomněli na poselství uchované v posvátném dokumentu, který jim byl svěřen a jehož nejvýznamnějšími obránci se prohlašovali být.

„Ti, kdo se ve svém porozumění Slovu dostávají do zmatku a nedokážou rozpoznat význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista. Nyní není čas, abychom se přizpůsobovali světu. Daniel stojí ve svém údělu a na svém místě. Proroctví Danielova i Janova mají být chápána. Vykládají jedno druhé. Předkládají světu pravdy, jimž by měl každý rozumět. Tato proroctví mají být svědectvím ve světě. Svým naplněním v těchto posledních dnech sama sebe vyloží.“
Kress Collection, 105.

Podobně měl i republikánský roh, představující vládu Spojených států, být od lidu a pro lid, avšak občané Spojených států rovněž zapomněli na posvátný dokument, který jim byl svěřen. Tímto posvátným dokumentem je Ústava Spojených států a zásadou vlády, která měla být určena pro lid, bylo oddělení církve od státu. Zapomněli na poselství Ústavy, která jim byla svěřena a jejíž obránci se prohlašovali.

„Ať je pamatováno, že je chloubou Říma, že se nikdy nemění. Zásady Řehoře VII. a Inocence III. jsou dosud zásadami římskokatolické církve. A kdyby jen měla moc, uplatňovala by je dnes se stejnou rozhodností jako v minulých staletích. Protestanté si jen málo uvědomují, co činí, když navrhuji přijmout pomoc Říma v díle vyvyšování neděle. Zatímco usilují o uskutečnění svého záměru, Řím se snaží znovu nastolit svou moc a získat zpět svou ztracenou svrchovanost. Jakmile bude ve Spojených státech jednou ustavena zásada, že církev smí užívat nebo ovládat moc státu; že náboženské obřady mohou být vynucovány světskými zákony; zkrátka že autorita církve a státu má panovat nad svědomím, pak bude triumf Říma v této zemi

zajištěn.“

„Boží slovo varovalo před hrozícím nebezpečím; bude-li toto varování ponecháno bez povšimnutí, protestantský svět pozná, jaké jsou skutečné záměry Říma, teprve tehdy, až bude příliš pozdě uniknout osidlu. Ona tiše nabývá moci. Její nauky uplatňují svůj vliv v zákonodárných síních, v církvích i v srdcích lidí. Vrší své vznešené a mohutné stavby, v jejichž skrytých zákoutích se budou opakovat její dřívější pronásledování. Skrytě a nepozorovaně posiluje své síly, aby prosadila své vlastní cíle, až nadejde čas zasadit úder. Vše, po čem touží, je výhodné postavení, a to se jí již dostává. Brzy uvidíme a pocítíme, jaký je záměr římského živlu. Kdokoli uvěří Božímu slovu a bude je poslouchat, přivodí si tím pohanu a pronásledování.“ The Great Controversy, 581.

Dokážete-li vyhledat jakýkoli slovník vydaný před rokem 1950 a nalistovat heslo „žena oděná šarlatem“ či nějakou obměnu tohoto výrazu ze sedmnácté kapitoly Zjevení, každý z těchto slovníků vydaných před rokem 1950 uvádí, že římskokatolická církev je nevěstka ze sedmnácté kapitoly Zjevení. Spojené státy, zemská šelma o dvou rozích ze třinácté kapitoly Zjevení, zapomínají na svou minulost, ať už jde o roh protestantismu, nebo o roh republikánství. Obě tyto instituce vznikly z protestu proti náboženské tyranii papežství a proti politické tyranii králů, kteří je podporovali, nebo, jak praví Bible, králů, kteří s ní „smilnili“. Dříve než přistoupíme k Izajášovi dvacet tři, stručně podáme přehled o dalších deseti případech, v nichž Izajáš označuje „prorockví zkázy“, neboť všech těchto jedenáct „břemen“ je právě tím.

Třináctá kapitola Izajáše je výrokem o Babylónu v „posledních dnech“. Babylón, ačkoli je v posledních dnech ovládnut a řízen katolickou církví, se skládá ze tří mocností, které ve šestnácté kapitole Zjevení vedou svět k Armageddonu. V prorockví třinácté kapitoly o zkáze moderního Babylónu jsou zastoupeny tři mocnosti: Babylón, Lucifer a Asýrie, představující šelmu (Asýrii), draka (Lucifera) a falešného proroka (Babylón). Asýrie a Babylón jsou dvě zpusťující mocnosti, jichž Bůh použil k potrestání starověkého Izraele; Asýrie přišla jako první a odvedla severních deset kmenů do zajetí, a poté Babylón odvedl jižní dva kmeny Judy.

Izrael je rozptýlená ovce; lvi jej zahnali pryč: nejprve jej pohltit král Asýrie a nakonec mu tento Nebúkadnesar, král babylónský, polámal kosti. Proto takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, potrestám krále babylónského i jeho zemi, jako jsem potrestal krále asyrského. Jeremjáš 50,17.18.

Nejprve Asýrie odvedla do zajetí severních deset kmenů Izraele a poté Babylón odvedl do zajetí jižní dva kmeny Judy. Obě tato zajetí byla naplněním „sedmi časů“ z Leviticus 26. „Sedm časů“ z Leviticus bylo vůbec prvním „časovým prorockvím“, které William Miller objevil, a ukazuje, že když Asýrie zajala severní kmen, znamenalo to počátek rozptýlení, které trvalo dva tisíce pět set dvacet let. Toto období začalo jejich zajetím roku 723 př. Kr. a skončilo v „čase konce“ roku 1798. Jižní kmeny byly odvedeny Babylónem roku 677 př. Kr., čímž začalo „sedm časů“ proti Judovi, které skončilo ve stejném bodě jako prorockví o 2300 letech z Daniela 8,14, dne 22. října 1844. Asýrie a Babylón naplnily tentýž účel trestu proti vzpouře Božího lidu, avšak trest byl nejprve vykonán Asýrií a poté Babylónem.

V prorockém vztahu tří mocností ve třinácté kapitole je Babylón obrazem Asýrie, neboť přišel později, avšak vykonal totéž dílo proti Božímu lidu.

V patnácté kapitole je výrok proti Moábu namířen proti protestantským církvím.

„Tento popis Moábu představuje církve, které se staly podobnými Moábu. Nezůstaly na svém místě povinnosti jako věrní strážci. Nespolupracovaly s nebeskými bytostmi tím, že by uplatňovaly svou Bohem danou schopnost činit vůli Boží, zatlačovaly zpět mocnosti temnoty a užívaly každé síly, kterou jim Bůh dal, k prosazování pravdy a spravedlnosti v našem světě. Mají poznání pravdy, avšak neuplatňovaly to, co znají.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1159.

Padlá protestantská církev je církev, která pokračovala v chození s Pánem, když zbytek protestantismu utekl při poselství druhého anděla. Moáb je adventismus, padlý protestantský roh.

Sedmnáctá kapitola pojednává o Damašku a je označen jako město, které bude odstraněno. Město je symbolem království a královstvím, které bude v „posledních dnech“ odstraněno, jsou Spojené státy.

Devatenáctá kapitola je proroctvím o zkáze proti Egyptu, jenž představuje Organizaci spojených národů a celý svět.

Následující tři proroctví zkázy v dvacáté první kapitole jsou namířena proti hroživé pouštní zemi jihu, Dúmě a Arábii. Tato tři proroctví zkázy označují islám, v souladu se třemi bédami ze Zjevení 8,13.

Proroctví zkázy ve dvacáté druhé kapitole znázorňuje oddělení laodicejských adventistů od filadelfských adventistů při nedělním zákoně.

A pak ve třicáté kapitole nacházíme břímě zvírat jihu, což je druhé znázornění vzpoury laodicejských adventistů. Shromáždění všech břemen Izajášových dohromady se prakticky obrací ke každému prorockému aktéru v „posledních dnech“. Vybírám Izajáše dvacet tři, abych ukázal, že dějiny Spojených států, jakožto šestého království biblického proroctví, vládnou od roku 1798 až do nedělního zákona.

Protože „každý ze starých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování je závazné pro nás“, každé prorocké slovo se vztahuje k událostem na konci světa. Tato pravda, spojená se skutečností, že „všechny knihy Bible se setkávají a končí“ v knize Zjevení, ustanovuje knihu Zjevení jako výchozí bod pro uspořádání prorockého svědectví o událostech na konci světa.

V sedmnácté kapitole Zjevení vidíme velikou nevěstku, která smilní s králi země, a její konečný soud.

I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm číší, a promluvil se mnou řka mi: Pojď sem; ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, která sedí na mnohých vodách, s níž králové země smilnili a obyvatelé země se opili vínem jejího smilstva. Zjevení 17,1.2.

Proroci si nikdy neodporují.

A duchové proroků jsou podřízeni prorokům. Neboť Bůh není původcem zmatku, nýbrž pokoje, jako ve všech církvích svatých. 1. Korintským 14,32.33.

Na konci světa je „soud nad velikou nevěstkou, která sedí na mnohých vodách“, velikou nevěstkou, „s níž smilnili králové země“, velikou nevěstkou, která opojila „obyvatele země“ „vínem svého smilstva“; Izajáš ji představuje jako „nevěstku“, na niž se zapomene „po dny jednoho krále“, totiž na sedmdesát prorockých let. Když se sedmdesát let naplní, Týr „bude smilnit se všemi královstvími světa“. Izajášova nevěstka je Janovou velikou nevěstkou. Izajášova nevěstka a Janova nevěstka představují římskokatolickou církev, neboť žena je v Božím slově symbolem církve.

Ženy, podřizujte se svým vlastním mužům jako Pánu. Neboť muž je hlavou ženy, jako i Kristus je hlavou církve; a on je spasitelem těla. Proto jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy svým vlastním mužům ve všem. Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil obmytím vodou skrze slovo; aby si ji postavil před sebe jako slavnou církev, nemající poskvrny ani vrásky ani čehokoli takového, nýbrž aby byla svatá a bez úhony. Tak jsou i muži povinni milovat své ženy jako svá vlastní těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe samého. Neboť nikdo nikdy neměl v nenávisti své vlastní tělo, ale živí je a pečuje o ně, jako i Pán o církev. Neboť jsme údy jeho těla, z jeho masa a z jeho kostí. Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jedno tělo. Toto tajemství je veliké; já však mluvím o Kristu a o církvi. Avšak i vy, každý jednotlivě, tak milujte svou ženu jako sebe samého; a žena ať má svého muže v úctě. Efezským 5,22–33.

Apoštol Pavel ukazuje, že Kristova církev je prorocky znázorněna jako žena. Proto žena v prorocké představě představuje církev, avšak Kristova církev je „svatá a bez poskvrny“. Nesvatá církev je znázorněna jako nesvatá žena; proto Izajáš označuje nevěstku a Jan smilnici. Ty představují papežství jako smilnici a Boží církev je pannou.

Neboť horlím o vás Boží horlivostí; vždyť jsem vás zasnoubil jednomu muži, abych vás představil Kristu jako čistou pannu. 2. Korintským 11,2.

Boží církev není jen představena jako panna, nýbrž je zasnoubena pouze jednomu manželů. Týr i Janova velká nevěstka smilní s králi země. Katolická církev má vztahy s několika muži, ne s jedním. Daniel nám sděluje, že králové jsou království.

Toto je ten sen; a jeho výklad povíme před králem. Ty, králi, jsi král králů; neboť Bůh nebes ti dal království, moc, sílu i slávu. A kamkoli přebývají synové lidští, polní zvěř i nebeští ptáci, ty všechny dal do tvé ruky a ustanovil tě vládcem nad nimi všemi. Ty jsi ta zlatá hlava. A po tobě povstane jiné království, nižší než tvé, a další, třetí království z bronzy, které bude panovat nad celou zemí. A čtvrté království bude silné jako železo; neboť železo všechno rozdrtí a podrobí; a jako železo, které toto všechno drtí, i ono bude drtit a rozbíjet. Daniel 2,36–40.

V druhé kapitole Daniela jsou určena a vysvětlena království biblického prorockého. Když Daniel vykládá Nebúkadnesarovi sen, oznamuje mu, že on je tou zlatou hlavou. Zlatá hlava je král, avšak

král představuje království. Římskokatolická církev je ta veliká nevěstka, která na konci sedmdesáti prorockých let smilní se všemi králi země. Králové jsou symbolem mužů a Týr je nečistá žena. Žena je církev, nevěstka je nesvatá církev; muž je král a král je království. Žena je církev a král je stát. Nezákonný vztah těchto dvou entit představuje duchovní smilstvo.

Ústava Spojených států je božským dokumentem, který zakotvuje nezbytnost zachovávat tyto dvě entity odděleně. Ačkoli jsme dosud neskončili s identifikací Týru jako římskokatolické církve, zdá se být na tomto místě vhodné věnovat se dalšímu symbolu v Izajášovi dvacáté třetí kapitole, který objasňuje symboliku muže a ženy — církve a státu.

Hle, země Chaldeců; tento lid neexistoval, dokud jej Asyřan nezaložil pro ty, kdo přebývají na poušti; vystavěli její věže, vybudovali její paláce; a on ji uvedl v zkázu. Izajáš 23,13.

V tomto verši Asyřan založil zemi Chaldeců a vystavěl jak „věž“, tak „palác“. Asyřan je symbolem Nimroda a Chaldejci představují náboženské vůdce babylonských tajemných náboženství. „Věž“ je symbolem církve. Když Ježíš předložil podobenství o vinici, sestra Whiteová se k tomuto podobenství vyjadřuje takto:

„V podobenství hospodář představoval Boha, vinice židovský národ a ohrada božský zákon, který byl jejich ochranou. Věž byla symbolem chrámu.“ Touha věků, 596.

Asyřan založil zemi Chaldeců, kteří zřídili církev (věž) a „palác“. „Palác“ představuje „krále“, který zase představuje království. Království je rovněž znázorněno jako město.

I řekli: Nuže, vystavme si město a věž, jejíž vrchol bude sahat až k nebi; a učinme si jméno, abychom nebyli rozptýleni po celé tváři země. Genesis 11,4.

„Věž“ a „palác“, které založil Asyřan, jsou „město“ a „věž“, které vystavěl Nimrod.

A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. Zjevení 11,8.

Duch prorockého vnuknutí nás poučuje, že „veliké město“ ve Zjevení jedenácté kapitole představuje království Francie v období Francouzské revoluce.

„Veliké město“, v jehož ulicích jsou svědkové zabiti a kde leží jejich mrtvá těla, je „duchovně“ Egyptem. Ze všech národů představených v biblických dějinách Egypt nejodvážněji popíral existenci živého Boha a vzdoroval Jeho příkazům. Žádný panovník se nikdy neodhodlal k otevřenější a svévolnější vzpouře proti autoritě nebes, než jaké se dopustil egyptský král. Když mu Mojžíš přinesl poselství ve jménu Hospodina, farao pyšně odpověděl: „Kdo je Hospodin, abych uposlechl jeho hlasu a propustil Izraele? Hospodina neznám a Izraele také nepustím.“ Exodus 5,2. To je ateismus, a národ představovaný Egyptem by vyslovil podobné popření nároků živého Boha a projevil by téhož ducha nevíry a vzdoru. „Veliké město“ je také „duchovně“ přirovnáno k Sodomě. Zkaženost Sodomy v přestupování Božího zákona se zvláště projevovala v prostopášnosti. A tento hřích měl být rovněž význačným rysem národa, který měl naplnit určení tohoto Písma.“

„Podle slov proroka tedy krátce před rokem 1798 povstane jakási moc satanského původu a charakteru, aby vedla válku proti Bibli. A v zemi, kde bude takto umlčeno svědectví dvou Božích svědků, se projeví ateismus faraóna a prostopášnost Sodomy.

„Toto proroctví došlo v dějinách Francie k nejpřesnějšímu a nejpozoruhodnějšímu naplnění. Během revoluce, roku 1793, ‚svět poprvé slyšel shromáždění mužů, zrozených a vychovaných v civilizaci a přisvojujících si právo vládnout jednomu z nejskvělejších evropských národů, jak společně pozvedají svůj hlas, aby popřeli nejslavnostnější pravdu, kterou lidská duše přijímá, a jednomyslně se zřekli víry v Božstvo a jeho uctívání.‘ — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, sv. 1, kap. 17. ‚Francie je jediným národem na světě, o němž se dochovalo věrohodné svědectví, že jako národ pozvedl ruku v otevřené vzpouře proti Původci vesmíru. Rouhačů a nevěřících bylo a dosud je hojnost v Anglii, Německu, Španělsku i jinde; avšak Francie stojí v dějinách světa osamocena jako jediný stát, který výnosem svého zákonodárského shromáždění prohlásil, že Bůh není, a jehož veškeré obyvatelstvo hlavního města a velická většina jinde, ženy stejně jako muži, při přijetí tohoto oznámení tančili a zpívali radostí.‘ — *Blackwood's Magazine*, listopad 1870.“ *The Great Controversy*, 269.

„Velikým městem“ ve Zjevení jedenácté byla francouzská říše, která vydala „dekret svého Zákonodárského shromáždění“, jímž prohlásila, že Bůh neexistuje. Tento dekret byl výrazem ateismu, jak jej představovala vzpoura faraóna. Veliké město je království neboli „národ“ či „stát“. Ve Zjevení jedenácté se Francie skládá ze dvou symbolů — Egypta a Sodomy.

Jsme poučení: „To je ateismus a národ představovaný Egyptem vysloví podobné popření nároků živého Boha a projeví podobného ducha nevěry a vzdoru. ‚To veliké město‘ je také ‚duchovně‘ přirovnáváno k Sodomě. Zkaženost Sodomy při přestupování Božího zákona se obzvláště projevovala prostopášností.“

Velké město neboli národ Francie je symbolicky znázorněno národem (Egyptem) a městem (Sodomou). Egypt „promluvil“ a mluvení národa představuje státnictví, nikoli církevnictví. Egypt byl státem a Sodoma byla církví — takové znázornění nacházíme v jedenácté kapitole Zjevení.

„‚Promlouváním‘ národa je jednání jeho zákonodárných a soudních orgánů.“ *The Great Controversy*, 442.

V jedenácté kapitole Zjevení Jan předkládá události Francouzské revoluce v prorocké symbolice. Sama revoluce poskytla dostatek historických důkazů o platnosti Janových předpovědí v této kapitole. Jan předpověděl, Francouzská revoluce pak toto proroctví naplnila, a následně — jak sama předpověď, tak historické naplnění této předpovědi — označují a souběžně zradlí události na konci světa, kdy se opět zkažený stát spojí se zkaženou církví. Po tomto nesvatém sňatku ovšem následuje krveprolití. Království Boží je také veliké město.

I odnesl mě v duchu na vysokou a vysokou horu a ukázal mi to veliké město, svatý Jeruzalém, sestupující z nebe od Boha. Zjevení 21,10.

„Příchod ženicha, který je zde představen, nastává před svatbou. Svatba představuje Kristovo převzetí jeho království. Svaté město, nový Jeruzalém, které je hlavním městem a zástupným vyjádřením království, je nazváno ‚nevěstou, Beránkovou manželkou‘. Anděl řekl Janovi:

„Pojď sem, ukážu ti nevěstu, Beránkovu manželku.“ „I odnesl mě v duchu,“ praví prorok, „a ukázal mi to veliké město, svatý Jeruzalém, sestupující z nebe od Boha.“ Zjevení 21,9.10.“
Velké drama věků, 426.

Nimrodova vzpoura je znázorněna tím, že budoval věž a město, což předobrazuje spojení církve a státu na konci světa, neboť všichni proroci hovořili o konci světa. Nimrodova vzpoura byla také pokračováním vzpoury Lucifera, jehož touhou bylo převzít vládu jak nad Boží církví, tak nad Božím státem.

Jak jsi spadl z nebe, ó Lucifere, synu jitra! Jak jsi sražen k zemi, ty, jenž jsi oslaboval národy!
Neboť jsi řekl ve svém srdci: Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad hvězdy Boží;
usednu také na hoře shromáždění, na nejzazším severu; vystoupím nad výsosti oblaků, budu podobný Nejvyššímu. Izajáš 14,12–14.

Když Izajáš odhaluje Luciferovy skryté touhy srdce být „podoben Nejvyššímu“, ukazuje, že Lucifer usiluje o to, aby usedl na dvě zřetelně odlišná stolce. Přeje si „vyvýšit“ svůj „trůn nad hvězdy Boží“ a také „usednout na hoře shromáždění, na severních stranách“.

Trůn je symbolem královny autority — neboli státní autority — a „strany severu“ jsou Boží církví.

Píseň a žalm synů Kórachových. Veliký jest Hospodin a nejvýše chvályhodný v městě Boha našeho, na hoře svatosti jeho. Překrásná svou polohou, radost celé země, jest hora Sijón, na stranách severu, město velikého Krále. Bůh je v jejich palácích znám jako útočiště. Žalm 48,1–3.

Jeruzalém je „město velikého Krále“, a tak označuje politický trůn Boží; Jeruzalém je také „hora jeho svatosti“, „na stranách severu“, a tak označuje náboženský trůn Boží. Od počátku je satanova vzpoura a jeho válka líčena v souvislosti s jeho touhou vládnout jak nad Boží církví, tak nad Božím státem. Satan poté vedl vzpuru Nimroda a země, kterou založil pro Chaldejce, je představena jako země, kde Nimrod vystavěl jak věž, tak město — církev i stát.

Proto když Izajášova nevěstka a Janova veliká nevěstka smilní s králi země, proroctví tím označuje, že na konci sedmdesáti prorockých let dochází k nesvatému vztahu mezi římskokatolickou církví a králi země.

Izajášova prorocká linie popisuje ve dvacáté třetí kapitole soud nad nevěstkou Týrem a Jan popisuje tentýž soud symbolem ženy oděné do šarlatu, která je označena jako „Babylón veliký“. Třetí svědectví o tomtéž soudu nad toutéž nevěstkou je následující:

„Žena (Babylon) ze Zjevení 17 je popsána jako „oděná purpurem a šarlatem a ozdobená zlatem, drahými kameny a perlami, majíc ve své ruce zlatý kalich plný ohavností a nečistoty: ... a na svém čele měla napsáno jméno: Tajemství, Babylon veliký, matka nevěstek.“ Prorok praví: „Viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků.“ O Babylonu je dále prohlášeno, že je to „to veliké město, které kraluje nad králi země.“ Zjevení 17,4–6.18. Mocností, která po tolik staletí udržovala despotickou nadvládu nad panovníky křesťanstva, je Řím.“ Velké drama věků, 382.

Týr představuje římskokatolickou církev v „posledních dnech“. V té době vyjde papežství a bude zpívat své svůdné písně králům země, a tak je povede k činu smilstva, jímž je v prorockém smyslu spojení církve a státu.

A stane se v onen den, že Týr bude zapomenut po sedmdesát let, podle dnů jednoho krále; po uplynutí sedmdesáti let bude Týr zpívat jako nevěstka. Izajáš 23,15.

Král v biblickém proroctví představuje království, takže Týr bude zapomenut po dobu, kdy bude po sedmdesát let vládnout prorocké království.

I stane se v onen den, že Týr bude zapomenut po sedmdesát let, podle dnů jednoho krále; po skončení sedmdesáti let bude Týr zpívat jako nevěstka. Vezmi harfu, obcházej město, ty nevěstko, která jsi byla zapomenuta; lahodně hrej, zpívej mnoho písní, aby se na tebe rozpomněli. A stane se po skončení sedmdesáti let, že Hospodin navštíví Týr, a ten se navrátí ke svému výdělku a bude smilnit se všemi královstvími světa na povrchu země. Izajáš 23,15–17.

Po všechny dny jednoho království, které vládne po sedmdesát prorockých let, bude římskokatolická církev zapomenuta. Na konci sedmdesáti let bude papežská moc „libě hrát a zpívat mnohé písně“. Prorocky „píseň“ představuje „zkušenost“.

„Na křišťálovém moři před trůnem, na tom skleném moři jakoby smíšeném s ohněm, — tak oslnivě září slávou Boží, — je shromážděn zástup těch, kteří ,zvítězili nad šelmou, i nad jejím obrazem, i nad jejím znamením, i nad počtem jejího jména‘. S Beránkem na hoře Sión, ,majíce harfy Boží‘, stojí oněch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří byli vykoupeni z lidí; a je slyšet, jako zvuk mnohých vod a jako zvuk velikého hromu, ,hlas harfeníků hrajících na své harfy‘. A zpívají před trůnem ,novou píseň‘, píseň, které se nikdo nemůže naučit kromě těch sto čtyřiceti čtyř tisíc. Je to píseň Mojžíšova a Beránkova — píseň vysvobození. Nikdo kromě oněch sto čtyřiceti čtyř tisíc se té písni nemůže naučit; neboť je to píseň jejich zkušenosti — zkušenosti, jakou žádný jiný zástup nikdy neměl. ,To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde.‘ Ti, kteří byli přeneseni ze země, z živých, jsou počítáni za ,prvotiny Bohu a Beránkovi‘. Zjevení 15,2.3; 14,1–5. ,To jsou ti, kteří vyšli z velikého soužení;‘ prošli dobou tísně, jaké nebylo od té doby, co povstal národ; snesli úzkost doby Jákobova soužení; obstáli bez prostředníka během závěrečného vylití Božích soudů. Byli však vysvobozeni, neboť ,vyprali svá roucha a zbělili je v krvi Beránkově‘. ,V jejich ústech nebyla nalezena lest; neboť jsou bez úhony‘ před Bohem. ,Proto jsou před trůnem Božím a slouží Mu dnem i nocí v Jeho chrámě; a Ten, který sedí na trůnu, bude přebývat mezi nimi.‘ Viděli zemi zpustošenou hladem a morem, slunce mající moc spalovat lidi velikým žárem, a sami snášeli utrpení, hlad i žízeň. Ale ,nebudou již lačnět ani žíznit, ani slunce nebude bít na ně, ani jakékoli vedro. Neboť Beránek, který je uprostřed trůnu, je bude pást a povede je k živým pramenům vod; a Bůh setře každou slzu z jejich očí.‘ Zjevení 7,14–17.“ Velký spor, 648.

„V jeho chrámu každý mluví o jeho slávě“ (Žalm 29,9) a píseň, kterou budou zpívat vykoupení — píseň své zkušenosti — bude zvěstovat slávu Boží: ,Veliké a podivuhodné jsou skutky tvé, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou cesty tvé, Králi věků. Kdo by se nebál, Pane, a neoslavoval jméno tvé? Neboť ty jediný jsi svatý.‘ Zjevení 15,3.4, R.V.“

Na konci sedmdesáti prorockých let bude papežství „libě zpívati, zpívati mnohé písně, aby“ „bylo připomenuto“. Na konci království, které vládne po sedmdesát prorockých let, římskokatolická církev připomene světu zkušenost své minulé historie. V této historii vládla jako mravní autorita ve vztahu mezi sebou a králi Evropy. Tato historie je právem označována jako temný středověk a veškerá temnota, která může být jakkoli spojována s dějinami, v nichž papežství vládlo nad králi Evropy, může být připsána samotnému základnímu činu, jenž zplodil veškerou následující temnotu. Tímto činem bylo spojení církve a státu, spojení králů Evropy a katolické církve. V biblickém manželství má muž panovati nad ženou, avšak smilstvo, k němuž v oné historii došlo, bylo převrácením pravého řádu vztahu muže a ženy.

Na konci sedmdesáti let nastane veliká krize, když se dovrší vláda království biblického prorockví, které vládne světu během časového období, kdy je papežství v prorockém smyslu zapomenuto. Celosvětová krize vyvolaná zhroucením tohoto království otevírá dveře tomu, aby katolická církev začala světu sdělovat, že aby bylo možné projít těžkými časy způsobenými zhroucením tohoto království, musí se svět podříditi mravní autoritě římskokatolické církve, jak je to znázorněno v dějinách temného středověku.

Když království skončí a papežství zpívá píseň své minulé zkušenosti, zkušenosti, kterou historikové označují za temnotu, jak by tedy tato temná historie mohla být poselstvím, jež by papežství sdělovalo králům země, aby je přesvědčilo, aby s ním smilnili? Proč by ve veliké krizi zkušenost minulých věků (její píseň), její zkušenost předtím, než byla prorocky zapomenuta, poskytovala logiku, na jejímž základě by králové země přijali zkušenost temnoty jako řešení své veliké krize?

„Velká skupina, a to i z těch, kteří pohlíží na římské katolictví bez přízně, spatřuje jen nepatrné nebezpečí v její moci a vlivu. Mnozí tvrdí, že šíření jejích dogmat, pověr a útisku podporovala intelektuální a mravní temnota panující ve středověku a že vyšší vzdělanost novověku, všeobecné rozšíření poznání a vzrůstající liberálnost v náboženských otázkách vylučují obnovení nesnášenlivosti a tyranie. Samotná myšlenka, že by takový stav věcí měl existovat v tomto osvíceném věku, bývá vysmívána. Je pravda, že na tuto generaci září veliké světlo, intelektuální, mravní i náboženské. Na otevřené stránky svatého Božího slova bylo z nebe sesláno světlo na svět. Je však třeba pamatovat na to, že čím větší je udělené světlo, tím větší je temnota těch, kdo je překrucují a odmítají.“

„Modlitební studium Bible by protestantům ukázalo skutečnou povahu papežství a vedlo by je k tomu, aby je nenáviděli a vyhýbali se mu; avšak mnozí jsou tak moudří ve svých vlastních očích, že necítí potřebu pokorně hledat Boha, aby byli uvedeni do pravdy. Ačkoli se chlubí svým osvícením, neznají ani Písma, ani moc Boží. Musejí mít nějaký prostředek k utišení svého svědomí, a hledají to, co je nejméně duchovní a nejméně pokořující. To, po čem touží, je způsob, jak zapomenout na Boha, který by přitom byl pokládán za způsob, jak na Něho pamatovat. Papežství je velmi dobře uzpůsobeno k tomu, aby vyhovělo potřebám všech takových. Je připraveno pro dvě třídy lidstva, zahrnující téměř celý svět — pro ty, kdo by chtěli být spaseni svými zásluhami, a pro ty, kdo by chtěli být spaseni ve svých hříších. V tom

spočívá tajemství jeho moci.“

„Ukázalo se, že doba veliké intelektuální temnoty byla příznivá pro úspěch papežství. Ještě se ukáže, že doba velikého intelektuálního světla je pro jeho úspěch stejně příznivá. V minulých věcích, kdy byli lidé bez Božího slova a bez poznání pravdy, měli zavázané oči a tisíce jich byly polapeny do léčky, aniž by spatřily síť rozprostřenou jejich nohám. V této generaci je mnoho těch, jejichž oči jsou oslněny září lidských spekulací, vědy neprávem tak nazývané; nerozeznávají síť a vstupují do ní stejně ochotně, jako by měli zavázané oči. Bůh určil, aby intelektuální schopnosti člověka byly považovány za dar od jeho Stvořitele a aby byly užívány ve službě pravdě a spravedlnosti; avšak když je pěstována pýcha a ctižádost a lidé vyvyšují své vlastní teorie nad Boží slovo, tehdy může inteligence napáchat větší škodu než nevědomost. Tak se falešná věda přítomné doby, která podkopává víru v Bibli, ukáže být při přípravě cesty k přijetí papežství s jeho líbivými formami stejně úspěšná, jako bylo zadržování poznání při otevírání cesty k jeho vzestupu v dobách temna.“ Velký spor, 572.

„Římští katolíci uznávají, že změnu soboty provedla jejich církev, a právě tuto změnu uvádějí jako důkaz nejvyšší autority církve. Prohlašují, že tím, že protestanté zachovávají první den týdne jako sobotu, uznávají její moc vydávat zákony v božských věcech. Římská církev se svého nároku na neomylnost nevzdala; a když svět i protestantské církve přijímají podvrženou sobotu, kterou vytvořila ona, zatímco odmítají sobotu Hospodinovu, fakticky tento nárok uznávají. Mohou se odvolávat na autoritu pro tuto změnu, avšak klamnost jejich uvažování lze snadno rozpoznat. Papeženec je dost bystrý, aby viděl, že protestanté klamou sami sebe a dobrovolně zavírají oči před skutečnostmi daného případu. Jak ustanovení neděle získává přízeň, raduje se v jistotě, že nakonec přivede celý protestantský svět pod prapor Říma.“

„Změna soboty je znamením neboli znakem autority římské církve. Ti, kdo, chápající nároky čtvrtého přikázání, volí zachovávání falešné soboty namísto pravé, tím vzdávají poctu té moci, která ji jediná nařizuje. Znamením šelmy je papežská sobota, kterou svět přijal namísto dne ustanoveného Bohem.

„Čas k přijetí znamení šelmy, jak je určen v proroctví, však dosud nenastal. Doba zkoušky ještě nepřišla. V každé církvi jsou praví křesťané, nevyjímaje ani společenství římskokatolické. Nikdo není odsouzen, dokud neobdržel světlo a nepoznal závaznost čtvrtého přikázání. Když však vyjde nařízení, které bude vynucovat padělanou sobotu, a když hlasité volání třetího anděla bude varovat lidi před uctíváním šelmy a jejího obrazu, bude hranice mezi falešným a pravým jasně vymezena. Tehdy ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestupování, přijmou znamení šelmy na svá čela nebo na své ruce.“

„Rychlými kroky se blížíme k tomuto období. Až se protestantské církve spojí se světskou mocí, aby podporovaly falešné náboženství, pro odpor vůči němuž jejich předkové snášeli nejkrutější pronásledování, tehdy bude papežská sobota vynucována spojenou autoritou církve a státu. Nastane národní odpadnutí, které skončí jediné národní zkázou.“ Bible Training School, 2. února 1913.

Nyní jsme se dotkli pěti ze symbolů, které se snažíme určit, dříve než se plně zaměříme na samotnou kapitolu. Město je v biblickém proroctví královstvím a v Izajáši dvacáté třetí jsou dvě

království, která jsou úzce spjata, avšak zřetelně odlišná. Prvním je „korunující město“ a druhým „kupecké město“. V posledních dnech je mocností, která ovládá trojnásobné spojení draka, šelmy a falešného proroka, papežství. Je to království, které má korunu.

„Jak se blížíme k poslední krizi, je nanejvýš důležité, aby mezi nástroji Páně panovala harmonie a jednota. Svět je naplněn bouří, válkou a svárem. Avšak pod jednou hlavou — papežskou mocí — se lidé sjednotí, aby se postavili proti Bohu v osobě Jeho svědků. Toto sjednocení je utvrzováno velkým odpadlíkem. Zatímco se snaží sjednotit své nástroje k boji proti pravdě, bude působit na to, aby rozdělil a rozptýlil její zastánce. Žárlivost, zlé domněnky a pomlouvání jsou jím podněcovány, aby vyvolaly nesoulad a rozbroje.“ Testimonies, svazek 7, 182.

Království s korunou je Týr, což znamená „skála“. V této kapitole Týr představuje papežství, které usiluje o napodobení Krista, neboť papežství je antikrist. Slovo „anti“ v antikristu znamená „na místě“. Papežství se snaží napodobit Krista na každé úrovni a jméno Týr znamená skála, neboť papežství je padělkem „Skály věků“.

Kdo pojal tento záměr proti Týru, korunujícímu městu, jehož kupci jsou knížaty, jehož obchodníci jsou vážení na zemi? Hospodin zástupů to ustanovil, aby poskvrnil pýchu vši slávy a uvedl v opovržení všechny vážené na zemi. Projdi svou zemí jako řeka, dcero Taršíše: již není síly. Vztáhl svou ruku nad moře, otrásl královstvími; Hospodin vydal rozkaz proti kupeckému městu, aby zničil jeho pevnosti. Izajáš 23,8–11.

Chceme na základě mnoha svědků ukázat, že „otřesení království“ vykonává Bůh skrze islám. Islám je mocí, která popouzí národy a je používána k otřesení národů. V tomto bodě určujeme, že Pán se rozhodl přivést v opovržení „všechny vznešené země“, kteří jsou „kupci“ a „obchodníci“, jejichž „pevnosti“ mají být zničeny. Kupecké město a město korunující „vyvolaly nevoli nebes“ a Pán zamýšlel zničit jejich „pevnosti“, a to představuje ekonomiku. Zhroucení ekonomiky nastává před nedělním zákonem ve Spojených státech, neboť před nedělním zákonem občané Spojených států požadují, aby byli navraceni „k božské přízni a časnému blahobytu“. Jejich argument zní, že Boží soudy neskončí, dokud nebude neděle „přísně vynucována“. Několik biblických svědků se shoduje, že stojíme na prahu ohromného krachu ve světové ekonomice. Tento krach nastává před nedělním zákonem, právě tak jako krach roku 1837 nastal před 22. říjnem 1844.

„A tehdy veliký svůdce přesvědčí lidi, že právě ti, kdo slouží Bohu, působí tato zla. Skupina, která vyvolala nelibost nebes, svede všechny své těžkosti na ty, jejichž poslušnost Božím příkázáním je trvalou výčitkou přestupníkům. Bude prohlašováno, že lidé urážejí Boha porušováním nedělní soboty; že tento hřích přivodil pohromy, které nepřestanou, dokud nebude zachovávaní neděle přísně vynucováno; a že ti, kdo předkládají nároky čtvrtého příkázání, a tak boří úctu k neděli, jsou buřiči lidu, kteří brání jeho znovuzískání Boží přízně a časné prosperity. Tak bude opakováno obvinění, kdysi vznesené proti Božímu služebníku, a to na stejně dobře podložených důvodech: ‚I stalo se, když Achab uviděl Eliáše, že mu řekl: To jsi ty, jenž uvádíš Izraele do zmatku? On odpověděl: Neuvedl jsem Izraele do zmatku já, nýbrž ty a dům tvého otce tím, že jste opustili příkázání Hospodinova a chodili jste za Bály.‘ 1 Kings 18:17, 18. Až bude hněv lidu roznícen falešnými obviněními, povedou si vůči Božím poslům

velmi podobně, jako si odpadlý Izrael počínal vůči Eliášovi.“ Velký spor věků, 590.

Eliáš, který se na hoře Karmel postavil proti Baalovým prorokům a kněžím háje, představuje nedělní zákon. Poselství církvi znělo: „Vyvolte si dnes, komu budete sloužit.“ Když se tato historie zopakuje při nedělním zákoně, otázka zní: „Který den si zvolíte, neboť den, který si vyberete, ukazuje, komu sloužíte.“ Před horou Karmel byly tři a půl roku těžkého sucha. Před nedělním zákonem je řada nedělních zákonů, avšak nebyly „přísně vynucovány“. Zásada spojená s nedělním zákonem je, že po národním odpadlictví následuje národní zkáza. Příkladem toho je Konstantin, který v roce 321 vydal nedělní zákon, a krátce nato začaly první čtyři polnice ze Zjevení, osmé kapitoly, přivádět Západní Řím k jeho konci v roce 476. Příběh Konstantina je důležitý, neboť zahrnoval postupné vyvyšování neděle a současně postupná omezení soboty sedmého dne. Tento postupný děj dospěl ke svému závěru, když byli občané nuceni zachovávat neděli, nebo být pronásledováni za zachovávání soboty. To je také závěr stupňující se nedělní legislativy ve Spojených státech. Jednou ze zásad spojených s vynucováním bohoslužby v neděli je, že „po národním odpadlictví následuje národní zkáza“. Tato zásada znamená, že stupňující se vynucování nedělních zákonů vyvolává stupňování Božích soudů ještě před samotným nedělním zákonem ze Zjevení 13,11. Každé nařízení přinese odpovídající zkázu. Soudy, z jejichž působení občané obviňují zachovavatele soboty, jsou ve skutečnosti vyvolány stupňujícím se prosazováním nedělní legislativy. Zařadili jsme úryvek z Velkého sporu, který jsem nazval Postup neděle. Doporučil bych, abyste si jej znovu přečetli. Nachází se v oddílu nazvaném Duch prorocství.

„Bůh zjevil, co se má stát v posledních dnech, aby Jeho lid byl připraven obstát proti bouři odporu a hněvu. Ti, kdo byli varováni před událostmi, které jsou před nimi, nemají sedět v klidném očekávání přicházející bouře a utěšovat se tím, že Pán v den soužení ochrání své věrné. Máme být jako lidé očekávající svého Pána, ne v nečinném vyhlížení, nýbrž v opravdové práci, s neochvějnou vírou. Není nyní doba, abychom dovolovali své mysli zabývat se věcmi druhořadého významu. Zatímco lidé spí, satan aktivně připravuje věci tak, aby se Pánovu lidu nedostalo milosti ani spravedlnosti. Hnutí za neděli nyní postupuje ve tmě. Vůdcové zastírají pravou podstatu věci a mnozí, kdo se k tomuto hnutí připojují, sami nevidí, kam směřuje spodní proud. Jeho prohlášení jsou mírná a zdánlivě křesťanská, ale až promluví, odhalí ducha draka. Je naší povinností učinit vše, co je v naší moci, abychom odvrátili hrozící nebezpečí. Měli bychom usilovat o odzbrojení předsudků tím, že se před lid postavíme v pravém světle. Měli bychom jim předložit skutečnou spornou otázku, a tak vznést co nejúčinnější protest proti opatřením omezujícím svobodu svědomí. Měli bychom zkoumat Písma a být schopni podat důvod své víry. Prorok praví: „Bezbožní budou jednat bezbožně, a nikdo z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí.“ Testimonies, svazek 5, 452.“

Je obtížné rozpoznat hnutí usilující o nedělní zákonodárství, neboť postupuje v „temnotě“ a papežství „tajně a nepozorovaně“ „posiluje své síly, aby prosazovalo své vlastní cíle“. Je skutečností, že dílo směřující k prosazení nedělního zákonodárství v temnotě je ústřední otázkou v procesu zkoušky sto čtyřiceti čtyř tisíc. „Nikdo z bezbožných neporozumí“ podle Daniela a sestry Whiteové. „Bezbožní“ u Daniela jsou Matoušovými „pošetilými pannami“, které sestra Whiteová označuje jako Laodicejské. Moudří porozumějí událostem, které se nyní odehrávají, i když se může zdát, že dějiny kolem nás odporují Božímu slovu. Věříme Božímu slovu, nebo tomu, co se

děje kolem nás? A přece jsme byli předem varováni, že konec bude jako za dnů Noemových.

„Svět, plný hýření, plný bezbožných rozkoší, spí, spí v tělesné jistotě. Lidé oddalují příchod Páně. Výstrahám se vysmívají. Zaznívá pyšná chloubka: ‚Všecko zůstává tak, jak bylo od počátku.‘ ‚Zítřka bude jako dnes, ba ještě mnohem hojnější.‘ 2 Petr 3,4; Izajáš 56,12. Ponoříme se ještě hlouběji do milování rozkoší. Avšak Kristus praví: ‚Hle, přicházím jako zloděj.‘ Zjevení 16,15. Právě v době, kdy se svět posměšně táže: ‚Kde je zaslíbení jeho příchodu?‘, znamení se naplňují. Zatímco volají: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ přichází náhlá zkáza. Když se posměvač, ten, kdo odmítá pravdu, stane opovážlivým; když se běžný koloběh práce v různých výdělečných odvětvích vykonává bez ohledu na zásadu; když student dychtivě hledá poznání o všem kromě své Bible, Kristus přichází jako zloděj.“

„Všechno ve světě je v pohybu a nepokoji. Znamení doby jsou zlověstná. Budoucí události vrhají své stíny před sebou. Duch Boží se odnímá od země a pohroma následuje za pohromou na moři i na souši. Jsou zde vichřice, zemětřesení, požáry, záplavy, vraždy všeho druhu. Kdo může číst budoucnost? Kde je bezpečí? Jistota není v ničem, co je lidské nebo pozemské. Lidé se rychle řadí pod prapor, který si zvolili. Nepokojně čekají a sledují pohyby svých vůdců. Jsou ti, kdo čekají, bdí a pracují pro příchod našeho Pána. Jiná třída se staví do řady pod velením prvního velkého odpadlíka. Jen málokterí věří celým srdcem i duší, že je zde peklo, jemuž je třeba uniknout, a nebe, jehož je třeba dosáhnout.“

„Krise se na nás pozvolna plíží. Slunce svítí na nebi, koná svůj obvyklý běh, a nebesa stále zvěstují slávu Boží. Lidé stále jedí a pijí, sázejí a stavějí, žení se a vdávají. Obchodníci stále kupují a prodávají. Lidé se stále tlačí jeden na druhého a usilují o nejvyšší místo. Milovníci rozkoší se stále hrnou do divadel, na koňské dostihy, do hazardních doupat. Vládne nejvyšší vzrušení, avšak hodina milosti se rychle uzavírá a o každém případě má být brzy rozhodnuto na věčnost. Satan vidí, že jeho čas je krátký. Uvedl v činnost všechny své prostředky, aby lidé byli svedeni, oklamáni, zaměstnáni a omámeni, dokud neskončí doba milosti a dveře milosrdenství nebudou navždy uzavřeny.“

„Slavnostně k nám skrze staletí zaznívají varovná slova našeho Pána z Olivové hory: ‚Dávejte si pozor, aby vaše srdce nebyla kdykoli obtížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi tohoto života, a aby vás onen den nepřekvapil.‘ ‚Bděte tedy a vždy se modlete, abyste byli uznáni za hodné uniknout všemu tomu, co má přijít, a obstát před Synem člověka.‘“ Touha věků, 635, 636.

V dvacáté třetí kapitole Izajáše je Zídón Spojenými státy a Týr papežstvím. Týr a Zídón byly starověké soudobé fénické městské státy ležící na pobřeží Středozemního moře. Byly známy svým námořním obchodem, bohatstvím a vlivem ve starověkém světě. V daném oddílu Zídón a jeho „kupci“ zásobovali Taršiš. Kupci Zídónu obchodovali se „setbou Šíchóru“, která je „žní řeky“ a je plodem „řeky“, a je „jejím ziskem“, neboť je „tržištěm národů“. Všichni proroci hovoří o konci světa, kdo je tedy tržištěm národů na konci světa? Jsou to USA.

Síchor je řeka v Egyptě (pravděpodobně nilská delta) a užívá se jako obraz bohatství světa, neboť Egypt je světem. „Panenská dcera“ Sidónu představuje poslední generaci USA a je utlačována stanným právem, které doprovází nedělní zákon, i národní zkázou, která bezprostředně poté

následuje. Ty panny Sidónu jsou kárány otázkou týkající se Týru, která praví: „je toto vaše radostné město“ (království), z něhož se USA radovaly? Je „to toto království, jehož původ je od pradávných dnů“, když podle daného oddílu bylo založeno Nimrodem těsně po potopě?

Bůh rozhodl a „ustanovil“ pro „Týr, město udělující koruny“, že ji potrestá. Trest papežství zahrnuje zhroucení finanční struktury světa, neboť „Hospodin dal“ „příkaz proti“ „Sidónu“, „obchodnímu městu“ (Spojeným státům). Jeho příkaz „zničit pevnosti“, totiž hospodářství Spojených států, je přikázání o sobotě, neboť po národním odpadnutí následuje národní zkáza.

Trest papství začíná hospodářským zhroucením celého světa jako reakcí na zničení ekonomiky Spojených států. Sidón má „dům“ spojený se svou ekonomikou, a představuje tak finanční strukturu, která je zničena, neboť do ní již nelze vstoupit. Již žádné investice ani zisky z onoho „domu“, neboť je zničen. Ke zničení dochází při nedělním zákonu, přestože již před nedělním zákonem dochází ke stupňujícím se soudům. Když zhroucení udeří, papství, USA se svými kupeckými knížaty a váženými obchodníky i taršíšské lodě budou „naříkat“.

Místo „Taršíš“ je v daném oddílu spojováno s bohatstvím ve starověku a taršíšské lodě jsou v Bibli předním symbolem hospodářské síly.

Neboť královské lodi pluly do Taršíše s Chúramovými služebníky; jednou za tři roky připluly lodi z Taršíše a přivážely zlato, stříbro, slonovinu, opice a pávy. A král Šalomoun převýšil všechny krále země bohatstvím i moudrostí. 2 Paralipomenon 9,21.22

Lodě představují hospodářskou sílu a Taršíš je v biblickém proroctví přední hospodářskou lodí. Poslední generaci Taršíše, představovanou „dcerou“ Taršíše, je řečeno, aby „prošla svou zemí jako řeka“, a to, co nachází, je, že její země „už nemá sílu“ a již se nemůže „radovat“ nad královstvím Týru. Síla, kterou hledali, byla dřívější hospodářská síla Sidónu, avšak ta byla pryč, neboť moře promluvílo „řkouc: Nemám porodní bolesti ani nerodím děti, neodchovávám jinochy ani nevychovávám panny“, čímž je označena poslední generace moře, totiž národy světa oplakávající zničení hospodářství světa; a v tom okamžiku se lidé světa probouzejí k realitě, že jsou poslední generací dějin země a že je již příliš pozdě připravit se na věčný život.

„Peníze velmi brzy náhle ztratí na hodnotě, až se smyslům člověka otevře skutečnost věčných výjevů.“ Evangelism, 62.

V tomto oddílu jsou dvě „zprávy“ neboli poselství, která působí bolest všem. První „zpráva“ se týká Egypta a druhá „zpráva“ je Týr. Zpráva o Egyptě je v minulém čase, neboť Izajáš říká: „jako při zprávě o Egyptě“, čímž ukazuje, že Bůh učinil něco s Egyptem před svým zničením Sidónu (USA). To, co Bůh učinil s Egyptem, také představuje „zprávu“ o Egyptě: zničil Egypt v souvislosti s prvním vstoupením Boha do smlouvy s vyvoleným lidem. Tyto dvě zprávy jsou touž „zprávou“. Zpráva o Egyptě je počátkem a zpráva o Týru je zakončením. Alfa i Omega znázornil smlouvu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci v posledních dnech prostřednictvím počátečních dějin tohoto tématu. „Zpráva“ o Egyptě je vysvobození u Rudého moře, kdy byli faraón a jeho vojsko zničeni, což je předobrazem konečného vysvobození Božího lidu, jak je znázorněno „zprávou“, která je „břemenem Týru“.

Moc, která je v Bibli představena jako ta, jež ničí taršíšské lodi, je islám. Tématem islámu se budeme zabývat později, a proto se k němu podrobněji vrátíme v pozdějším čase. V daném úseku je představena jako „Kittím“, starobylé označení pro Kypr, a text uvádí, že zkáza Sidónu a Týru je zjevena od „Kittím“. Symbol islámu zahrnuje velmi konkrétní znázornění zničení Spojených států v biblickém proroctví.

Je důležité sledovat dny a roky zmiňované v knize Izajáš, neboť často určují prorocký čas následujícího oddílu. Dvacátá třetí kapitola Izajáše následuje po „výroku“ o údolí vidění ve dvacáté druhé kapitole, kterou předchází dvacátá první kapitola, která obsahuje tři „výroky“, a všechny tři označují islám. Před touto kapitolou, v prvním verši dvacáté kapitoly, je určen rámec prorockých dějin, v němž jsou v následujících kapitolách vymezeny následující proroctví zkázy.

Léta, kdy Tartan přišel k Ašdódu (když ho poslal Sargon, král asyrský), a bojoval proti Ašdódu a dobyl jej. Izajáš 20,1.

Slovo „Tartan“ může být jménem, anebo je s největší pravděpodobností titulem vojenského velitele. Tartan přišel do Ašdódu, města v Egyptě, a dobyl je v období dějin, kdy Asyřané postupně přebírali vládu nad světem. Asýrie byla předobrazem Babylóna. Asýrie i Babylón byly království, která přišla od severu, království označená jako „lvi“, kteří „rozptýlili“ Boží ovce, a obě přijímají tentýž trest. Asýrie byla první, Babylón byl poslední.

Izrael je rozptýlená ovce; lvi jej rozehnali: nejprve jej pohltil král asyrský a naposledy mu tento Nebúkadnesar, král babylónský, polámal kosti. Proto takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, potrestám krále babylónského i jeho zemi, jako jsem potrestal krále asyrského. Jeremjáš 50,17.18.

V prorockém smyslu jsou oba „pyšným Asyřanem“.

„Když Senacherib, pyšný Asyřan, tupil a rouhal se Bohu a hrozil Izraeli zkázou, stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův a pobil v asyrském táboře sto osmdesát pět tisíc.“ Z vojska Senacheribova byli vyhlazeni všichni udatní bohatýři i vůdcové a velitelé. „Tak se s hanbou ve tváři vrátil do své země.“ [2 Královská 19,35; 2 Paralipomenon 32,21.]“ Velké drama věků, 512.

Rok, kdy „Tartan přišel k Ašdódu“ a „dobil jej“, představuje postupné dobývání světa papežskou mocí, jak je znázorněno v posledních šesti verších Daniela jedenácté kapitoly. Dějiny krize nedělního zákona, která je „posledními dny“ vyšetřujícího soudu a která vede přímo k výkonnému soudu (sedmi posledním ranám), jsou historickým rámcem představovaným oním „rokem“, kdy Tartan přišel k Ašdódu. Když je kontext těchto dějin ustanoven, Izajáš pak předkládá tři proroctví zkázy týkající se islámu, jedno týkající se laodicejského adventismu a poté bříme Týru. Dvacátá čtvrtá kapitola je jedním z klasických příkladů sedmi posledních ran, po níž následuje dvacátá pátá kapitola, představující konečné vysvobození Božího lidu, kde nalézáme Boží lid, jak během veliké doby soužení vyslovuje jeden z nejznámějších výroků.

A v onen den bude řečeno: Hle, toto je náš Bůh; na něho jsme čekali, a on nás spasí; toto je Hospodin; na něho jsme čekali, budeme jásat a radovat se v jeho spáse. Izajáš 25,9.

Sto čtyřicet čtyři tisíce jsou moudré panny, které čekaly, až jejich Pán přijde na svatbu, ačkoli prodléval, v souladu s podobenstvím o deseti pannách. Nejsou laodicejští, jsou filadelfští. Až do tohoto bodu tento článek vytvářel kontext.

V roce 1798 Napoleon zajal papeže a tím zasadil prorockou smrtelnou ránu, která je podle třinácté kapitoly Zjevení uzdravena na konci světa. V tom okamžiku zaujaly Spojené státy své místo jako šesté království biblického proroctví podle Daniela 2, 7, 8 a 11 a Zjevení 12, 13, 16, 17 a 18. Od té doby jak republikánský roh Spojených států, tak protestantský roh (adventismus) zapoměly, kým je papežství. Rok 1798 je prvním rokem, kdy národy ostatního světa uznaly Spojené státy jako svrchovaný národ, a je to také rok, kdy do dějin vstoupilo poselství prvního anděla.

„mott“ protestanta v oné době znělo: „Bible a jediné Bible.“ Protestanti se vymezují jako obhájci samotné Bible, a když adventismus při příchodu druhého anděla převzal jejich plášť, přijal toto „motto“ a poté byl označován za „lid knihy“. Skrze službu Williama Millera jim byl dán soubor pravidel, která by, pokud by byla správně používána, otevřela Bibli mysli všech, kdo si přejí naslouchat. Millerova pravidla prorockého výkladu jsou tím, o čem inspirace říká, že to musíme studovat, máme-li zvěstovat poselství třetího anděla.

Kristus řekl: „Chce-li kdo jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ Opět řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě.“ Světlo pravdy vychází jako hořící lampa a ti, kteří milují světlo, nebudou chodit ve tmě. Budou zkoumat Písma, aby s jistotou poznali, že naslouchají hlasu pravého Pastýře, a ne hlasu cizího.

„Ti, kteří se podílejí na hlásání poselství třetího anděla, zkoumají Písmo podle téhož plánu, který přijal otec Miller. V malé knize nazvané Views of the Prophecies and Prophetic Chronology uvádí otec Miller následující prostá, avšak rozumná a důležitá pravidla pro studium Bible a její výklad:

„1. Každé slovo musí mít svůj náležitý význam ve vztahu k předmětu předloženému v Bibli; 2. Veškeré Písmo je nezbytné a může mu být porozuměno pilným uplatněním a studiem; 3. Nic z toho, co je zjeveno v Písmu, nemůže ani nebude skryto před těmi, kdo prosí ve víře a nepochybují; 4. Chcete-li porozumět učení, shromážděte všechny texty Písma k předmětu, který si přejete poznat, potom nechte každé slovo, aby mělo svůj náležitý vliv; a můžete-li vytvořit svou teorii bez rozporu, nemůžete být v omylu; 5. Písmo musí být svým vlastním vykladačem, neboť je pravidlem samo sobě. Jestliže jsem odkázán na učitele, aby mi je vykládal, a on by měl o jeho významu jen dohadovat, anebo by si přál, aby bylo takové kvůli svému sektářskému vyznání, nebo aby byl pokládán za moudrého, pak jsou jeho dohady, přání, vyznání nebo moudrost mým pravidlem, a ne Bible.“

„Výše uvedené je částí těchto pravidel; a při našem studiu Bible všichni dobře učiníme, budeme-li dbát zásad, které jsou zde vyloženy.

„Pravá víra je založena na Písmu; avšak satan užívá tak mnohé prostředky, aby Písmo překrucoval a uváděl blud, že je zapotřebí veliké opatrnosti, chce-li člověk poznat, čemu skutečně učí. Jedním z velkých bludů této doby je příliš se zabývat pocity a dovolávat se upřímnosti, zatímco se přehlíží jasně výroky slova Božího, protože toto slovo se neshoduje s

pocity. Mnozí nemají pro svou víru jiný základ než cit. Jejich náboženství spočívá ve vzrušení; když to pomine, jejich víra je pryč. Cit může být plevou, ale slovo Boží je pšenici. A „což,“ praví prorok, „jsou plevy proti pšenici?““

„Nikdo nebude odsouzen za to, že neuposlechl světlo a poznání, které nikdy neměl a nemohl získat. Mnozí však odmítají poslouchat pravdu, která jim je předkládána Kristovými vyslanci, protože se chtějí přizpůsobit měřítku světa; a pravda, která dosáhla jejich porozumění, světlo, které zazářilo v duši, je odsoudí při Soudu. V těchto posledních dnech máme nahromaděné světlo, které svítilo po všechny věky, a ponese tomu odpovídající odpovědnost. Cesta svatosti není na stejné úrovni se světem; je to vyvýšená cesta. Budeme-li po této cestě kráčet, poběžíme-li po cestě Hospodinových přikázání, shledáme, že „stezka spravedlivých je jako zářící světlo, které svítí stále více až do plného dne.“ Review and Herald, 25. listopadu 1884.

Podrobněji si o pravidlech Williama Millera můžete přečíst v článku nazvaném William Miller v kategorii Prorocké klíče.

Při „našem studiu Bible bude pro nás všechny dobré dbát zásad vyložených“ v pravidlech prorockého výkladu „otce Millera“. Roh protestanismu obdržel posvátný dokument, který nazýváme Biblí, a zároveň mu byla svěřena odpovědnost hájit a prosazovat zásady v něm obsažené; protestantskému rohu byl také dán soubor pravidel, aby správně rozděloval význam a záměr tohoto posvátného dokumentu.

Rohu republikánství byl svěřen posvátný dokument, který nazýváme Ústavou, a také odpovědnost hájit a prosazovat zásady v něm obsažené. Republikánskému rohu byl rovněž dán soubor pravidel, aby správně rozlišoval význam a záměr tohoto posvátného dokumentu. Pravidla daná k náležitému rozlišování Ústavy tvoří Listina práv a ta v prvních ustanoveních této Listiny práv zakotvuje nejdůležitější účel Ústavy. Prvním dodatkem uvedeným v Listině práv je svoboda náboženství, projevu, řeči a tisku.

„Kongres nevydá žádný zákon týkající se zřízení náboženství nebo zakazující jeho svobodné vykonávání; ani omezující svobodu slova nebo tisku; ani právo lidu pokojně se shromažďovat a podávat vládě petice za nápravu křivd.“ Ústava Spojených států, dodatek I.

Nedělní zákon je otevřeným útokem proti prvnímu ustanovení Ústavy, které zaručuje náboženskou svobodu; ta je nedělním zákonem odstraněna, a tím je označen konec Ústavy, konec Spojených států jako šestého království biblického proroctví a počátek pronásledování proti těm, kdo tehdy s mocným voláním hlásají poselství třetího anděla. Ti, kdo hlásají mocné volání třetího anděla a protestují proti zničení Prvního dodatku a Ústavy, jsou pronásledováni těmi, kteří měli hájit a uplatňovat posvátné zásady, jež chrání posvátný dokument, který byli ustanoveni bránit. To je ilustrace porozumění souběžným dějinám dvou rohů beránku podobné zemské šelmy a jejich uplatnění. Otcové zakladatelé Ústavy jsou paralelou k otci Millerovi. Označení Otec, užité pro Millera, slouží k označení vůdce, nikoli papežského kněze. Bible zakazuje nazývat otcem muže, kteří se prohlašují za duchovní vůdce. Millerité jsou nazváni podle svého otce, jak tomu často bývá. Přehlédnout toto rozlišení znamená minout část toho, co znamená Eliášovo poselství, když obrací srdce otců k dětem a srdce dětí k otcům.

Spojené státy v Izajáši dvacáté třetí kapitole jsou šestým královstvím biblického prorockví a zůstávají jím až do chvíle, kdy při rychle se blížícím nedělním zákonu zvrátí svou Ústavu. Šesté království vládne sedmdesát prorockých let, což jsou dny jednoho krále. Království (král je královstvím), které vládlo sedmdesát let, byl Babylón. Během těch sedmdesáti let byl rohem státu babylónský vládní útvar a rohem církve byli Chaldejci. Daniel, Šadrak, Měšak a Abednego představují sto čtyřicet čtyři tisíc. V Danielově svědectví jsou zastoupeny oba rohy i Boží lid. Sedmdesát let babylónského zajetí byly dny jednoho krále, jichž Izajáš užívá k označení toho, že prorocké dějiny Spojených států a dějiny adventismu sahají od roku 1798 až do nedělního zákona.

Rozpoznání, že linie prorockých dějin obou rohů Spojených států nám umožňuje uvažovat o konci i počátku, přičemž dva rohy jako svědkové umožňují určit charakteristiku toho druhého rohu. Koneckonců všechny rohy byly stejné. V Danielovi byly rohy, některé zlomené, a z onoho zlomeného rohu vyrůstaly další rohy. Některé rohy v Danielovi nebyly stejně velké jako jiné a povstaly později než ostatní. U dvou rohů Spojených států tomu tak není. Tyto dva rohy probíhají souběžně skrze tytéž dějiny a vytvářejí tytéž mezníky, ačkoli se navzájem liší z hlediska svého účelu. V rámci těchto dějin jsou také výhrady, jimž je rovněž důležité porozumět.

Na počátku adventismu došlo ke změně od prorockých dějin představovaných církví Filadelfskou k církvi Laodicejské. Proto na konci musí nastat změna od prorockých dějin Laodiceje. Zjevení Ježíše Krista zahrnuje světlo tohoto porozumění a je součástí toho, co je v této době odpečetováno.

A „po uplynutí sedmdesáti let“ bude papež „zpívat“ a na „zapomenutou“ „nevěstku“ bude vzpomenuto. Na ni je „vzpomenuto“ při nedělním zákonu, kde je předmětem sporu uctívání slunce, anebo uctívání dne, který Boží zákon lidstvu přikázal „pamatovat“.

V tomto článku jsme určili, že dějiny sedmdesátileté vlády Babylóna jsou předobrazem dějin Spojených států od roku 1798 až do nedělního zákona. V předchozím článku a často i v Habakukových tabulkách ukazujeme, že zajetí v Egyptě a vysvobození z něj jsou rovněž předobrazem dějin Spojených států a Božího lidu. Tyto čtyři dějinné linie Babylóna, Egypta, adventismu a Spojených států nejsou jedinými liniemi, které lze na tyto linie vztáhnout, avšak když na tyto čtyři linie uplatníme pravidlo první zmínky, je to naprosto úžasné. Tento článek uzavřu jedním jednoduchým a částečným znázorněním toho, co mám na mysli a v čem hodlám pokračovat, až se později budeme dále zabývat dějinami Izajáše dvacet tři.

Dějiny Babylóna mají na počátku obráceného krále a na konci bezbožného krále. Nezáleží na tom, zda by to byl Biden nebo Trump, neboť kniha Daniel učí, že je to Bůh, kdo ustanovuje vládce a sesazuje je. To, co lze s jistotou říci o vůdci z řad demokratů či republikánů v době nedělního zákona, je to, že je to bezbožný vůdce. Nebúkadnesar byl Babylón, byl tyranem Babylóna, ochotným uvrhnout tři dobré muže do ohně. Nakonec však byl obrácen k Danielovu Bohu. Tak tomu nebylo u posledního vládce, Belšasara. Ten byl bezbožným králem. Spojené státy v prorockví začínají jako beránek, symbol Krista a Jeho oběti za lidstvo. Na konci budou Spojené státy mluvit jako drak. Změna od Krista k satanovi v této linii dějin je znázorněna rozdílem mezi Nebúkadnesarem a Belšasarem.

„Belšasar dostal mnoho příležitostí k tomu, aby poznal a činil vůli Boží. Viděl, jak byl jeho děd Nebúkadnesar vypovězen ze společnosti lidí. Viděl, jak mu Ten, který mu ji dal, odňal rozum, jímž se pyšný panovník chlubil. Viděl, jak byl král vyhnán ze svého království a učiněn druhem polní zvěře. Avšak Belšasarova láska k zábavám a sebeoslavě vymazala lekce, na něž nikdy neměl zapomenout; a dopouštěl se hříchů podobných těm, které přivodily zjevné soudy nad Nebúkadnesarem. Promarnil příležitosti, jež mu byly milostivě poskytnuty, a zanedbal využít možností, které měl na dosah, aby se obeznámil s pravdou. ‚Co musím činit, abych byl spasen?‘ byla otázka, kterou veliký, avšak pošetilý král lhostejně pominul.“ Bible Echo, 25. dubna 1898.

Povšimněte si, že bezbožný Belšazar byl pošetilým králem. Postihl jej tentýž soud jako jeho otce Nebúkadnesara, neboť oba soudy byly znázorněny jako „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest. Nebúkadnesar byl na polích a žil jako zvíře po dva tisíce pět set dvacet dní, což je sedm biblických let, a soud nad jeho synem Belšazarem, který byl napsán na zdi, rovněž představuje dva tisíce pět set dvacet. Rozdíl byl v tom, že soud nad Nebúkadnesarem jej obrátil a učinil z něj moudrého krále, kdežto soud nad Belšazarem přišel na pošetilého krále.

„K poslednímu vládci Babylóna, stejně jako typologicky k jeho prvnímu, přišel výrok božského Strážce: ‚Ó králi, ... tobě se praví: Království od tebe odešlo.‘ Daniel 4,31.“ Proroci a králové, 533.

Nápis na zdi pro posledního prezidenta je první dodatek ústavy, který vymezuje „zed“ oddělení církve od státu, již závěrečný pošetilý král nerozumí. „Sedmkrát“ v Leviticu dvacet šest představuje „rozptýlení lidu“, které vykonává král severu při nedělním zákonu. Toto rozptýlení je národní zkázou, jež následuje po nedělním zákonu. Šestý národ zapomněl na poučení svých otců zakladatelů, kteří sepsali Ústavu, aby chránila nejen před zkaženou církví, ale také před tyranskými evropskými králi, s nimiž zkažená žena smilnila. Otcové zakladatelé představují ty, kteří zavrhlí papežství a evropské krále, neboť ze své vlastní zkušenosti po vyjití z rozptýlení dvanácti set šedesáti let papežské temnoty věděli, že ochrana proti takovému druhu tyranie musí být ústředním kamenem jejich nové Ústavy. Byli moudrými otci, byli podobní beránku, avšak ne tak poslední otec, neboť ten bude mluvit jako drak. Otcové vyšli z rozptýlení a syn se do rozptýlení vrací. Tyranem je v obou případech první papežství a poslední papežství.

Symbolem soudu nad Nebúkadnesarem, prvním králem, a nad posledním králem Belsazarem bylo „sedm časů“ rozptýlení z Leviticu dvacet šest. Nebúkadnesar je prožil a Belsazar je měl napsány na stěně jako svůj epitaf právě té noci, kdy zemřel. Symbolem republikánského rohu na počátku bylo jeho vysvobození z poroby krále severu a symbolem republikánského rohu na jeho konci je zajetí způsobené králem severu. Nedělní zákon je „tou nocí“, kdy umírá jako šesté království biblického proroctví. Ve všech čtyřech ilustracích — u Belsazara, Nebúkadnesara i na počátku a na konci republikánského rohu — je dvacet pět dvacet z Leviticu dvacet šest symbolem představeným na počátku i na konci. To představuje podpis Alfý a Omegy.

Prvním „časovým proroctvím“, které William Miller objevil, bylo období dva tisíce pět set dvacet z Leviticu dvacet šest. Byl to první kámen v základu, který Ježíš položil skrze Millerovo dílo. Byla to také první základní pravda, kterou adventismus v roce 1863 odložil stranou. Když byly všechny

Millerovy kameny pravdy vloženy do základu, byly tyto pravdy znázorněny na dvou tabulích Abakuka, jimiž jsou pionýrské mapy z let 1843 a 1850. Tyto dvě tabule představují smluvní vztah mezi Bohem a Jeho denominovaným lidem, právě tak jako dvě tabule Desatera představovaly smlouvu se starověkým Izraelem.

Na konci laodicejského adventismu, když je při nedělním zákoně vyvržen z úst Páně, jsou nápisem na zdi ony dva posvátné pionýrské diagramy. Diagramy, které nejsou schopni číst, neboť odmítli přijmout užitek z poselství varování na počátku svých dějin....

Finanční krize roku 1837 ve Spojených státech byla složitou událostí, kterou vyvolala kombinace hospodářských faktorů, politických opatření a spekulčních aktivit.

Spekulční bublina: V letech vedoucích k roku 1837 nastal spekulční rozmach v oblasti půdy a investic, zčásti podnícený expanzí země na západ. Spekulace s půdou, zejména na západní hranici osídlení, vedly k nadhodnoceným cenám pozemků a k nadměrnému zadlužování.

Snadný úvěr a spekulativní půjčování: Banky a finanční instituce poskytovaly velké objemy úvěrů a půjček, často bez odpovídajícího zajištění. Tento snadný přístup k úvěrům přispíval ke spekulativní horečce a zvyšoval rizika finanční nestability.

Nadměrná expanze bank: Banky rychle rozšiřovaly své operace a často vydávaly více papírových peněz (bankovek), než kolik měly kovové měny (zlata a stříbra), aby je kryly. Tato praxe, známá jako „wildcat banking“, vedla k nadbytku neregulovaného a nespolehlivého oběživa v oběhu.

Jacksonova hospodářská politika: Politika prezidenta Andrewa Jacksona přispěla k prohloubení krize. Roku 1836 vydal oběžník Specie Circular, který stanovil, že veřejné pozemky musí být nakupovány za tvrdou měnu (zlato a stříbro), nikoli za papírové peníze. To vedlo k horečnému převádění bankovek na kovové peníze, což způsobilo finanční napětí a bankovní krachy.

Mezinárodní faktory: Krize ve Spojených státech byla rovněž ovlivněna mezinárodními ekonomickými podmínkami. Pokles britské ekonomiky, významného obchodního partnera Spojených států, vedl ke snížení poptávky po americkém zboží a vývozu. To následně zasáhlo americké podniky a přispělo k hospodářské tísní.

Panika a runy na banky: V květnu 1837 vedla řada finančních otřesů, včetně bankrotů bank a úvěrové kontrakce, k panice mezi investory a vkladateli. Tato panika vyvolala vlnu runů na banky a prudké omezení úvěrů.

Smrštění peněžní zásoby: Jak banky krachovaly a úvěrové podmínky se zpříšňovaly, celková peněžní zásoba v ekonomice se výrazně zmenšovala. Toto smrštění peněžní zásoby zhoršilo hospodářské obtíže a prohloubilo recesi. Souhra těchto faktorů vedla k těžkému hospodářskému úpadku, charakterizovanému bankovními krachy, nezaměstnaností, omezením spotřebitelských výdajů a všeobecnou hospodářskou depresí.

„Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na to, jak nás Pán vedl, a na jeho učení v našich minulých dějinách.“ Life Sketches, 196.